

3. May. 1843

FAKTA

Dato:
3. May. 1843

Sidetæl:
Dagbog B, side 52

Dagbogens placering:
Den kgl. Kobberstiksamling, inv.nr.
KKS14024

Trykt udgave:
Jesper Svenningsen (red.): Seks år af
et liv. Johan Thomas Lundbye –
Dagbøger om tro, skæbne, kunst og
kærlighed, København 2018, s. 175-
176

TRANSSKRIFTION

3 Mai.

Atter har vi Foraaret, Træerne grønnes og Kastelsvolden er atter i sin smukke hvide Pragt af de mange vilde Hyazinter; i det mindste et Stykke herude ved Broen ved de 3 gamle Popler. I gamle Dage glædede Foraaret ogsaa mig som Gjenoplivelsens Tid, uden at jeg havde nødig at fortælle mig det selv, det var i de Dage da Adolf Jerichau¹ lignede mig ved en rød Kalv, der lystigt sprang om i Græsset. Forrige Aar troede jeg mit faldne Mod og Haab skulde grønnes med Træerne; men Aaret forløb uden de kom til Væxt. Med den stigende Sol steg Haabet i mit Indre, men den dalende saae det visnet og Natten fandt mig ofte med Taarer i Øiet. Nu, jeg kan ikke fortie det for mig selv, haaber jeg atter at Sommeren, en lille Tour paa Landet og en god Villie skal gjøre mig mindre klynkevern. Gud give, det maatte skee! men strax, hvorfor ikke strax være fornuftig? hvad der af ydre Forhold og Omstændigheder piner mig skal herefter kun have Gyldighed idet jeg stræber at berigtige og bekæmpe dem, de Ting er ikke det Værste, nei, den værste Fjende gaaer man med i sit eget Indre, den kan vanskelig commanderes bort, og dog kun drives paa Flugt ved Kamp paa Liv og Død. Saalænge der er Kamp er der Haab om Seier.

---

¹ Billedhuggeren Jens Adolf Jerichau (1816-1883).

52

3. Maj

Atter har vi Foraaret, Træerne grønnes og Kastelvalden
er atter i sin smukke wide Dragt af de mange vidt
klagrinter; idil mindste et Stykke herinde ved Bræen
ved de 3 gamle Papler. I gamle Dage glædede Foraaret
ogsaa mig som Genoplivelsens Tid, inden at jeg
blev udiig at fortælle mig det selv, det var i des Dage
da Adalf Jerichan lignede mig ved en rød Kalo, der
lystigt sprang om i Græsset. Førrige Aar traede
jeg mit falene Mad og Blaab skulde grønnes med
Træerne; men Aaret forløb inden de kom til Vægt.
Med den stigende Sol steg Blaabet i mit Fjndre, men
den dalende saae det visnet og Natten fandt mig
oft med Tærer i Øiet. Nu, jeg kan ikke fortælle det
for mig selv, haaber jeg atter at Sommeren, en
lille Træs paa Landet og en god Villie skal gjøre
mig mindre klønkere. Gud give, det maatte
skee! men straf, hvorfor ikke straf være foredrag?
hvad der af ydre Forhold og Omstændigheder pinner
mig skal herefter kun have Gyldighed idet jeg stræber
at berigtige og bekæmpe dem, der Ting er ikke det
Værste, nei, den værste Fjende gaar man med
sit eget Fjndre, den kan vanskelij com man dres
hønt, og der kun drives paa Flugt ved Kamp paa
Liv og Død. Saalange der er Kamp er der Blaab om Livet.

8. Maj

Det begynder at ængste mig: at mit store Malerie endnu
ikke er solgt; det er indstillet af Galleri-directeurerne til Kon-
gen, men han har ikke endnu bestemt sig. Mine Sprog
siger er i en temmelij slet Stand, min Gjæld vorede og
jeg sees ingen Møje til at betale den - det gaar vel.